

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 129.644 van 24 maart 2004
in de zaak A. 118.786/VII-26.179**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat D. DE KEUSTER,
 kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
 Brederodestraat 13

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de commissaris-generaal
voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Slowaakse nationaliteit, op 27 maart 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2002 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 28 januari 2002 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de toelichtende memorie;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 23 december 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2004;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die, loco advocaat D. DE KEUSTER, verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluitend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd
H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt
kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 12 januari 2002 en
verklaarde zich op 21 januari 2002 vluchteling.

1.2. Op 28 januari 2002 nam de minister van Binnenlandse Zaken een
beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 25 februari 2002 oordeelde de commissaris-generaal voor de
vluchtelingen en de staatlozen dat de asielaanvraag bedrieglijk was en bevestigde hij de
beslissing van de minister letterlijk als volgt:

"(...)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U bent een Slovaaks staatsburger, van Roma-origine. U woonde in Presov. U verklaart uw land van herkomst te zijn ontvlucht wegens problemen, veroorzaakt door uw afkomst. In november 2001 dronk u een koffie in het café "Cerny Orol". Twee dronken mannen, die u hun politiekaart toonden, zeiden dat u er als Roma niet gewenst was en dat u het café diende te verlaten. Bij het naar buiten gaan achtervolgden ze u. Buiten wachtten twee andere politieagenten, in uniform, u op. Ze namen u mee naar het politiekantoor, waar u door de vier agenten geslagen werd. Een reden voor dit alles gaven ze u niet. Nadat ze even waren weggegaan, zeiden ze dat u vrijgelaten werd, op voorwaarde dat u nergens een klacht zou indienen. U had ongeveer een half uur in dat politiekantoor vastgezeten. Vervolgens ging u naar huis, waar u zelf uw verwondingen verzorgde. De volgende dag zochten de agenten u thuis op om te vragen of u klacht had ingediend, wat niet het geval was. Ook bedreigden ze uw vrouw. Hierna liet u, uit angst dat hen iets zou overkomen, uw kinderen niet meer naar de kleuterklas gaan. Vervolgens reden de agenten ongeveer tien keer uw woning voorbij. Wanneer ze u op straat tegenkwamen, herhaalden ze dat u geen klacht mocht indienen. Ook mocht u geen dokter raadplegen. Uw vrouw werd op straat door deze agenten eveneens verbaal aangevallen. Ongeveer één week voor uw vlucht naar België, zag u de politieagenten voor het laatst. Op straat riepen ze weer naar u dat u geen klacht mocht indienen. Op 11 januari 2002 verliet u, samen met uw vrouw en drie kinderen, Slowakije, de dag nadien kwam u in België aan. Uw asielaanvraag diende u in op 21 januari 2002. U bent in het bezit van uw internationaal Slovaaks paspoort.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat louter het behoren tot de Roma-minderheid niet kan leiden tot het toekennen van het vluchtelingenstatuut.

Aangezien tussen uw opeenvolgende verklaringen enerzijds, en tussen uw verklaringen en die van uw vrouw anderzijds, tegenstrijdigheden werden vastgesteld, ontbreekt het uw asielrelaas aan geloofwaardigheid. Zo verklaart u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u pas begreep dat de twee mannen, die u in het café hadden beledigd omwille van uw afkomst, tot de politie behoorden, nadat ze, samen met de twee andere agenten in uniform, in de wagen waren gestapt (verslag, vraag 42). Op het Commissariaat-generaal zegt u echter reeds in het café geweten te hebben dat de twee

agenten in burger waren, omdat ze u hun politiekaart hadden getoond (verslag, p. 4). Voorts verklaart u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat de agenten u enkele dagen na uw opsluiting thuis opzochten (verslag, vraag 42), terwijl u op het Commissariaat-generaal zegt dat dit de dag nadien het geval was (verslag, p. 2). Dienaangaande verklaart uw vrouw dan weer dat dit eind december 2001 gebeurde (verslag CGVS, p. 4). Daar waar u verklaart dat u met uw vrouw regelmatig naar "Cerny Orol" ging (verslag CGVS, p. 4), zegt uw vrouw dat zij dat café nog nooit heeft bezocht (verslag CGVS, p. 3).

U zegt dat u uw kinderen na het bezoek van de agenten aan uw appartement niet meer naar de kleuterklas durfde sturen (verslag CGVS, p. 3), terwijl uw vrouw verklaart dat uw twee kinderen naar het eerste studiejaar bleven gaan tot uw vertrek naar België. Uw jongste kind bleef volgens uw vrouw steeds thuis (verslag CGVS, p. 5). Tenslotte verklaart u dat ook uw vrouw op straat door de agenten werd beledigd (verslag CGVS, p. 4). Uw vrouw zegt daarentegen dat zij, behalve tijdens het éénmalig bezoek van de agenten aan uw appartement, niet werd lastiggevallen door de agenten (verslag, CGVS, p. 4). Al deze vaststellingen tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen in ernstige mate aan.

Zelfs al zouden uw verklaringen geloofwaardig zijn, quod non, dient te worden vastgesteld dat u enkel problemen kende met enkele lokale politieagenten. U brengt geen elementen aan die erop wijzen dat deze problemen het lokale niveau overstijgen en dat u deze niet kon ontlopen door u elders in Slovakije te vestigen.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève van 28 juli 1951, worden vastgesteld. Het door u neergelegde internationale Slovaakse paspoort wijzigt het voorgaande niet, daar dit gegevens bevestigt waaraan niet wordt getwijfeld."

Dit is de bestreden beslissing;

2. Overwegende dat de verzoekende partij in haar toelichtende memorie het volgende uiteen zet:

"Verzoeker heeft kennis genomen van het feit dat de verwerende partij nagelaten heeft een memorie van antwoord in te dienen binnen de vastgestelde termijn.

Verzoeker is van mening dat deze nalatigheid tot gevolg heeft dat de vordering van verzoekende partij gegrond is, tenzij in hoofde van verwerende partij overmacht kan worden bewezen. Dit standpunt volgt uit het feit dat indien de verzoekende partij nalaat tijdig de nodige procedurestukken neer te leggen, zij geacht wordt afstand te doen van haar vordering tenzij overmacht wordt bewezen. De regel die geldt ten nadele van verzoekende partij, moet ook in haar voordeel worden toegepast indien de verwerende partij nalatig is geweest. Zo niet, dreigt de schending van het gelijkheidsbeginsel zoals verwoord in de artikelen 10 en 11 G.W.";

Overwegende dat volgens de rechtspraak van het Arbitragehof het feit dat de verzoekende partij in geval van een te laat ingediende memorie haar belang verliest, terwijl de verwerende partij niet met een gelijkaardige sanctie wordt gestraft bij het laat indienen van een memorie van antwoord, geen discriminatie inhoudt; dat de objectief onderscheiden situaties van de verzoekende partij, die blijf moet geven van een volgehouden belang, en van de verwerende partij, ten aanzien van wie het belangvereiste niet bestaat, het onderscheid op redelijke wijze verantwoorden;

3. Overwegende dat de verzoekende partij de schending inroept van de artikelen 48, 49 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

(Vreemdelingenwet), van artikel 1, (A), 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen (Conventie van Genève), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 1, 1 van het Internationaal verdrag van 19 december 1966 inzake burgerrechten en politieke rechten (BUPO); dat de verzoekende partij stelt dat zij behoort tot de Roma bevolking die als een "sociale groep" in de zin van de Conventie van Genève dient te worden beschouwd; dat zij kritiek levert op de techniek van de commissaris-generaal die erin bestaat "de verzoekende partij trachten te doen struikelen en naderhand de tegenstrijdigheden op te sporen"; dat de verzoekende partij betoogt dat de commissaris-generaal de toestand en de behandeling van Roma-zigeuners in Slowakije had moeten onderzoeken en dat hij door dit niet te doen als orgaan van de Belgische staat het artikel 1, 1 van het BUPO betreffende het zelfbeschikkingsrecht van volkeren en de materiële motiveringsplicht schendt;

Overwegende dat wie zich vluchteling verklaard in de zin van artikel 48 van de Vreemdelingenwet hiertoe een bepaalde procedure dient te volgen waar tijdens de ontvankelijkheidsfase een asielaanvraag wordt beoordeeld aan de hand van artikel 52 van deze wet; dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de asielaanvraag van de verzoekende partij onontvankelijk werd verklaard met toepassing van dit artikel; dat een schending van artikel 48 van die wet bijgevolg niet dienstig kan worden ingeroepen; dat de verzoekende partij niet werd erkend als vluchteling in de zin van artikel 49 van de Vreemdelingenwet waarvan zij de schending aldus evenmin dienstig kan inroepen; dat de Conventie van Genève niet verbiedt dat de verdragsluitende staten een regeling uitwerken waarin de criteria worden vastgelegd voor het in aanmerking nemen van een vluchtelingenverklaring; dat de Belgische Staat dit heeft gedaan in artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat niet wordt aangetoond, zelfs niet aangevoerd, dat deze wetsbepaling strijdig zou zijn met voornoemde verdragsbepaling;

Overwegende dat, inzake artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, tegelijk de schending van de formele én de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is; dat een gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is; dat omgekeerd dan ook, wanneer men in staat is een schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren, dit betekent dat de verzoekende partij van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden; dat, nu uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de beslissing kent, het middel, voorzover het gesteund is op de schending van de formele motiveringsplicht, niet dienstig kan worden ingeroepen;

Overwegende dat de Raad geen wetsbepaling bekend is die verbiedt dat de commissaris-generaal, bij de beoordeling van de zaak, rekening houdt met alle feitelijke

elementen, ook met deze welke resulteren uit de verklaringen die de asielzoeker, of diegenen die samen met hem naar België zijn gevlucht, heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, de inhoud van die verklaringen vergelijkt met deze welke op het Commissariaat-generaal werden afgelegd, eventuele tegenstrijdigheden tussen die verklaringen vaststelt en daaruit de nodige gevolgtrekkingen afleidt; dat de commissaris-generaal bovendien heeft geoordeeld dat de elementen die de verzoekende partij aanbrengt (problemen met lokale politie) onvoldoende zijn om als “vervolging” in de zin van de vluchtelingenconventie te worden beschouwd; dat de verzoekende partij geen elementen heeft aangebracht die erop wijzen dat deze problemen het lokale niveau overstijgen en dat zij deze niet kon ontlopen door zich elders in Slowakije te vestigen; dat de commissaris-generaal in alle redelijkheid daaruit heeft kunnen afleiden dat de aanvraag kennelijk ongegrond is, omdat de verzoekende partij geen gegevens aanbrengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen zijn voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie; dat een loutere verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, zoals door de verzoekende partij naar voor gebracht, niet volstaat om het tegendeel aan te tonen; dat de vaststelling dat de aanvraag kennelijk ongegrond was volstond om de asielaanvraag van de verzoekende partij onontvankelijk te verklaren;

Overwegende dat de verzoekende partij er blijkbaar van uitgaat dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een orgaan is van de Belgische Staat dat moet optreden tegen schendingen begaan door een andere staat; dat vooreerst de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 57/2 van de Vreemdelingenwet een orgaan is dat geheel onafhankelijk is bij het nemen van zijn beslissingen en bij het uitbrengen van zijn adviezen; dat de verzoekende partij er vervolgens onterecht lijkt van uit te gaan dat de commissaris-generaal zou kunnen optreden tegen schendingen begaan door een andere staat, vermits hij niet over een dergelijke bevoegdheid beschikt; dat de problematiek van de eventuele discriminatie van de Roma-bevolking in Slowakije een interne aangelegenheid is die niet tot de bevoegdheid behoort van de commissaris-generaal, indien de aangeklaagde discriminatie niet ressorteert onder de bepalingen van de Conventie van Genève, wat in de bestreden beslissing op goede gronden werd vastgesteld;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op vierentwintig maart tweeduizend en vier, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	V. VERTONGEN,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. VERTONGEN.

E. BREWAEYS.